

Arrest

nr. 334 675 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 28 oktober 2024.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2025. En gelet op de beschikking van 31 maart 2025 waarbij de zitting werd verdaagd naar 8 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2023 werd de referentiepersoon, K.A., van Afghaanse nationaliteit, bij arrest nr. 287 852 erkend als vluchteling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 1 maart 2024 diende verzoekster voor zichzelf als echtgenote van de referentiepersoon en voor de twee minderjarige kinderen, allen van Afghaanse nationaliteit, een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 oktober 2024 weigerde de bevoegde gemachtigde het visum gezinshereniging te verstrekken aan verzoekster en het kind K.B. wat thans het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing. Tegen de visumweigering jegens haarzelf diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het nummer RvV X.

Thans is de visumweigering voor het kind K.B. de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering onder voorbehoud van DNA-test

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° - van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor K. B. geboren op (...) 2015 van Afghaanse nationaliteit, samen met de vermoedelijke moeder en broer, ten einde de vermoedelijke vader, K. A. °(...) 1996 van Afghaanse herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat volgende identiteitsdocumenten (e-tazkira, NSIA geboorteakte) worden voorgelegd, niet gelegaliseerd. Dat de tazkira geen melding maakt van de naam van de moeder. Dat er tevens een geboortecertificaat van het NSIA wordt voorgelegd, opgesteld op 17.05.2023, dewelke wel melding maakt van de naam van de moeder. Echter betreffen deze documenten geen aktes van de burgerlijke stand en worden ze opgesteld aan de hand van de tazkira. Aangezien deze laatste geen naam van de moeder vermeldt, is het onduidelijk op welke wijze de naam van de moeder werd toegevoegd. Dat er dient te worden opgemerkt dat het geboortecertificaat onderaan bij elk kind een verschillend boeknummer aangeeft. Terwijl volgens de geijkte procedure de kinderen uit eenzelfde gezin in hetzelfde boek worden geregistreerd en dat bij de referenties enkel het paginanummer per kind verschilt. Op basis van deze elementen kan de authenticiteit van dit document niet gegarandeerd worden. Bijgevolg op basis van deze documenten de verwantschap met de vermoedelijke ouders niet kan gegarandeerd worden.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.”

Op 7 november 2024 weigerde de gemachtigde eveneens het visum aan het kind K.A. Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 334 631 van 20 oktober 2025 vernietigde de Raad deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, §3, derde lid.”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), schending van de artikelen 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

"Tijdens de visumaanvraag werden identiteitsdocumenten (e-tazkira, NSIA geboorteakte) voorgelegd. Deze documenten konden niet worden gelegaliseerd daar dit thans onmogelijk blijkt te zijn in Afghanistan.

Verwerende partij beroept zich op het feit dat de akten niet werden gelegaliseerd. Zij stelt tevens dat de Tazkira geen melding maakt van de naam van de moeder (verzoekster). Uit de geboorteakte van het NSIA opgesteld op 17.5.2023 blijkt wel de naam van de moeder.

Verwerende partij stelt dat deze akte werd opgemaakt aan de hand van de Tazkira dewelke geen naam van de moeder vermeldt. Er wordt door verwerende partij opgemerkt dat het geboortecertificaat een verschillend boeknummer aangeeft terwijl verwerende partij meent dat kinderen uit eenzelfde gezin in hetzelfde boek worden geregistreerd.

Verwerende partij meent dat de authenticiteit van het document niet gegarandeerd kan worden waardoor het verwantschap met de ouders niet gegarandeerd kan worden.

De visumaanvraag werd aldus geweigerd omdat het voorgelegde document niet weerhouden kan worden in België als bewijs van de afstammingsband.

Verwerende partij stelt wel dat het bewijs van afstamming kan worden geleverd via een DNA-test. Verwerende partij stelt verder dat indien de resultaten positief zijn deze kunnen worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

Art. 11 §1 tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden a/ bestonden voor hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast, "

Art. 12bis Vw.:

§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland

§5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming gemet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden als bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- en aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. "

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt;

"§1: Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- en aanverwantschap of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europees burger of een Belg betreft,

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. Officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;
Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd,

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband "

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "(d)e situatie van vluchtelingen bijzondere aandacht (vraagt) vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging".

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen."

Art. 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p. 22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu.transparency/reqdoc/rep/1/2014/NL1/1-2014-210NL-F1-1.Pdf>.)

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unit)" It is with this in mind that UNHCR advocates family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible. " (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zij bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnert dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van < < documenten waaruit de gezinsband blijkt >>. Artikel

11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om << officiële bewijsstukken>> moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat << andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat << teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken (kunnen) houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2. van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen."

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM:

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents". (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37).

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet gehouden worden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigten van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... à ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'Etat défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié". "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement

familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persecutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus), Elle rapelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection international constitue une prevue de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie (GC), no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procedure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle international et européenne comme cela resort du mandat et des activités du HCR ainsi que des norms figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, §73-75: EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zich opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

De bestreden beslissing stelt dat de visumaanvraag wordt geweigerd. Verwerende partij beroept zich op het feit dat de akten niet werden gelegaliseerd. Zij stelt tevens dat de Tazkira geen melding maakt van de naam van de moeder (verzoekster). Uit de geboorteakte van het NSIA opgesteld op 17.5.2023 blijkt wel de naam van de moeder.

Verwerende partij stelt dat deze akte werd opgemaakt aan de hand van de Tazkira dewelke geen naam van de moeder vermeldt. Er wordt door verwerende partij opgemerkt dat het geboortecertificaat een verschillend boeknummer aangeeft terwijl verwerende partij meent dat kinderen uit eenzelfde gezin in hetzelfde boek worden geregistreerd.

Verwerende partij meent dat de authenticiteit van het document niet gegarandeerd kan worden waardoor het verwantschap met de ouders niet gegarandeerd kan worden.

Vooreerst moet worden benadrukt dat verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de afgelegde verklaringen van de referentiepersoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon in zijn asielpcedure over verzoekster en de kinderen en schendt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verklaringen van de referentiepersoon omtrent zijn gezinsleven zijn geloofwaardig, hetgeen ook bevestigd wordt door zijn status als erkend vluchteling. Men kan niet anders dan aannemen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM van verzoekers met hun vader.

Tot slot, bestaat er geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Het is een oneigenlijke praktijk van de DVZ. Indien de verwerende partij een DNA-test wil laten uitvoeren, dan dient dit te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Verzoekster verwijst naar een arrest van Uw Raad nr. 246.706 van 22.12.2020 in een gelijkaardige zaak waarbij de weigeringsbeslissing werd vernietigd :

"De aanzet om de aanvraag voor een visum gezinshereniging middels een DNA-test te laten voortzetten, staat haaks op het feit dat de weigeringsbeslissingen al zijn genomen.

In een dergelijke situatie is het dan ook onzorgvuldig om, zonder eerst over te gaan tot het door de gemachtigde noodzakelijk geachte onderzoek, reeds weigeringsbeslissingen te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen. "

Tot slot, heeft verwerende partij niet aangetoond rekening te houden met het hoger belang van de betrokken kinderen. Het gevolg van de beslissing is dat de kinderen nog langer in Afghanistan dienen te blijven, nog

langer van hun vader gescheiden blijven, en dit in afwachting van een test die evengoed in België uitgevoerd kan worden.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon in zijn asielprocedure over verzoekster en hun kinderen hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuurde feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2011 nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan tenaauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. De gegeven motieven zijn vaag en voor verzoekster onbegrijpelijk. Verwerende partij schendt ook het redelijkheidsbeginsel. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de verklaringen van in 2019 van dhr. K. A. tijdens de asielprocedure.

Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Verzoekster voert aan dat zij identiteitsdocumenten heeft voorgelegd, die evenwel niet konden gelegaliseerd worden omdat dit onmogelijk blijkt te zijn voor Afghanistan. Vervolgens vat ze de motieven van de bestreden beslissing samen.

Verzoekster citeert het bepaalde in artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 12bis, §§ 1, 5, 6 en 7 van de Vreemdelingenwet en het bepaalde in de omzendbrief van 17 juni 2009 waarin het cascadesysteem verder wordt toegelicht. Verder gaat verzoekster in op de relevante Europeesrechtelijke bepalingen, meer bepaald overweging 8 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en de artikelen 5.5 en 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Vervolgens verwijst verzoekster naar het bepaalde op p. 23 van de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van de gezinsherenigingsrichtlijn (hierna: de richtsnoeren van de Europese Commissie) waarin staat dat de lidstaten worden aangespoord om zich bij het gebruik van de beoordelingsmarge zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, en naar de “vaststellingen en aanbevelingen” van het UNHCR en Myria. Vervolgens wijst verzoekster op het antwoord van UNHCR op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging waarin het UNHCR in geval van mensen met internationale bescherming, die als gevolg van vervolging of oorlog van elkaar werden gescheiden, pleit voor een efficiënt en snel mechanisme om deze families terug te herenigen.

Verzoekster gaat verder met het citeren uit het arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019. Het Hof stelt onder meer dat de nationale autoriteiten bij hun onderzoek naar de bewijskracht van de stukken rekening houden met specifieke, relevante betrouwbare en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast en het functioneren van de administratieve diensten. Verder stelt het Hof dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniging de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Indien echter geen sprake is van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt

en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2 van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting, om rekening te houden met andere bewijzen.

Verzoekster gaat verder in op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), meer bepaald de arresten Sen tegen Nederland van 2001 en het arrest Tuquabole – Tekle tegen Nederland. Vervolgens citeert verzoekster nog uitgebreid uit het arrest Tanda-Muzanga tegen Frankrijk van het EHRM van 10 juli 2014. Het EHRM stelt onder meer dat de eenheid van familie een essentieel recht is voor de vluchteling en de gezinshereniging een fundamenteel element om personen die vervolging zijn ontvlucht een normaal leven te hernemen. Het EHRM stelt eveneens dat de noodzaak van vluchtelingen voor een procedure van gezinshereniging om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger is dan voor andere vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een internationale en Europese consensus.

Concreet stelt verzoekster dat de gemachtigde geen grondig onderzoek heeft gevoerd omdat nergens uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de afgelegde verklaringen van de referentiepersoon tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) over verzoekster en de kinderen waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Zijn verklaringen omtrent zijn gezinsleven zijn geloofwaardig, hetgeen ook bevestigd wordt door zijn status als erkende vluchteling. Nu er een beschermingswaardig gezinsleven is, heeft de gemachtigde artikel 8 van het EVRM geschonden.

Voorts bestaat er volgens verzoekster geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Volgens verzoekster is de gemachtigde, indien hij een DNA-test wil laten uitvoeren, ertoe gehouden dit binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging te doen en niet na een weigeringsbeslissing. Tot slot stelt verzoekster dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen aangezien zij nu nog langer van hun vader gescheiden blijven. Verzoekster stelt nog dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D voor haar kind teneinde de heer K.A., van wie ze stelt dat het zijn vader is, in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Zij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde weigert de visumaanvraag, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, in hoofdzaak omdat de ter staving van de afstammingsband voorgelegde geboorteakte niet als bewijs van deze afstammingsband kan worden erkend. Hiertoe wordt overwogen dat de voorgelegde e-taskara en NSIA-geboorteakte niet gelegaliseerd zijn. Hij stipt aan dat de taskara geen melding maakt van de moeder en de NSIA-geboorteakte wel. De geboorteakte is evenwel geen akte van de burgerlijke stand en werd opgesteld aan de hand van de taskara. Aangezien de taskara geen naam van de moeder vermeldt, is het onduidelijk op welke wijze de naam van de moeder op de geboorteakte werd toegevoegd. Het geboortecertificaat vermeldt bij elk kind een ander boeknummer, terwijl volgens de geijkte procedure de kinderen uit eenzelfde gezin in hetzelfde boek worden geregistreerd, waarbij enkel het paginanummer verschilt. Daarom acht de gemachtigde de authenticiteit van het document niet gegarandeerd. De verwantschap met de vermoedelijke ouders kan niet gegarandeerd worden. De gemachtigde stelt tot slot dat het bewijs van afstamming kan geleverd worden door een DNA-test, in het kader van een bij de FOD Buitenlandse zaken aangespannen procedure. Als de resultaten positief zijn, kunnen ze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkende vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004

houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Inzake het bewijs van de afstammingsband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Zoals verzoekster aanvoert, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de

individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit het voorgaande blijkt vooreerst dat het Hof van Justitie erop wijst dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Hij benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

Er moet verder nagegaan worden of verzoekster heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moet verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moet verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

In casu kan niet blijken dat verzoekster niet heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht. Er blijkt evenmin een manifest geval van fraude aangezien de gemachtigde blijkens de beslissing zich niet uitdrukkelijk beroept op fraude. Uiteraard sluit het voldoen aan de samenwerkingsplicht niet uit dat de gemachtigde tot de conclusie kan komen dat twijfels blijven bestaan aangaande de voorgelegde stukken.

Echter, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde geboorteakte (of het NSIA-geboortecertificaat) niet aanvaardt, dan nog blijkt dat artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt over te gaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of het voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In casu blijkt dat wat betreft de bijkomende analyse, zijnde de DNA-test de gemachtigde dit, blijkens de bestreden beslissing, zelf aangewezen acht. Toch verwierp hij reeds op 28 oktober 2024 de visumaanvraag en stelt dat dit bewijs, indien positief, kan worden voorgelegd in het kader van een nieuwe beslissing.

Verzoekster voert aan dat indien de gemachtigde een DNA-test wil uitvoeren, dit dient te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Hoewel de gemachtigde blijkens artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet bij het ontbreken van officiële of andere geldige bewijzen niet verplicht is om over te gaan tot een onderhoud of bijkomend onderzoek, blijkt uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de gemachtigde zelf aanstuurt op het uitvoeren van de DNA-test in het kader van een bij de FOD Buitenlandse zaken aangespannen procedure en dat de gemachtigde het bestaan van de bloedverwantschap ten aanzien van het kind dus niet uitsluit.

De aanzet om een DNA-test te laten afnemen, staat haaks op het feit dat de weigeringsbeslissing al is genomen. Er staat immers in artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat in het geval van de familieleden van een erkende vluchteling, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, de beslissing niet uitsluitend mag worden gebaseerd op het ontbreken van officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

Er blijkt in casu ook dat de gemachtigde nog ruim de tijd had om die DNA-testen te laten uitvoeren voor het nemen van de weigeringsbeslissing, nu de aanvraag volgens het administratief dossier werd ingediend op 1 maart 2024 en de documenten in de diplomatieke koffer werden ontvangen op 12 maart 2024. Volgens artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing werd evenwel al genomen op 28 oktober 2024. Bijkomend blijkt uit artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, kan verlengen. Tot slot weze bovendien aangestipt dat die termijn van negen maanden, verlengbaar met twee maal drie maanden, evenmin een vervaltermijn is nu het Hof van Justitie ook in zijn arrest van 20 november 2019 (C-706/18 inzake X t. Belgische Staat) heeft geoordeeld dat een wetbepaling die oplegt dat indien geen beslissing is genomen binnen de voornoemde termijn, ambtshalve een verblijfstitel moet worden afgegeven aan de indiener van het verzoek, strijdig is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

In een dergelijke situatie is het dan ook onzorgvuldig om, zonder eerst over te gaan tot het door de gemachtigde voorgestelde onderzoek, reeds een weigeringsbeslissing te nemen, en de beslissing enkel te steunen op het ontbreken van (volgens de gemachtigde authentieke) officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In casu blijkt evenmin, zoals verzoekster aanvoert, dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het feit dat de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van zijn procedure om internationale bescherming aangaande zijn zoon K.A. consistent zijn met de voorgelegde stukken bij de visumaanvraag.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 11, § 1, tweede lid en een schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet worden in de aangegeven mate aangenomen.

Ten overvloede blijkt ook dat de gemachtigde niet van de mogelijkheid heeft gebruik gemaakt om over te gaan tot een onderhoud met de referentiepersoon en verzoekster, teneinde hen een verklaring te vragen voor het feit dat de naam van verzoekster niet is vermeld op de e-taskara, doch wel op het voorgelegde geboortecertificaat. Hetzelfde kan opgemerkt worden aangaande het verschillend boeknummer. Verzoekster heeft dus niet de mogelijkheid gekregen toelichtingen te verschaffen bij de voorgelegde stukken. Nochtans blijkt uit de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van het EHRM dat het essentieel is in de context van gezinshereniging met vluchtelingen dat men een grote aandacht besteedt aan eventuele pertinente argumenten voor de uitkomst van het geschil. Ook het Hof van Justitie heeft het in voormeld arrest over de beoordeling van de plausibiliteit van de gegeven uitleg, alleen in casu werd verzoekster geen uitleg gevraagd.

Eveneens ten overvloede staan deze motieven er niet aan in de weg dat de gegevens aangaande de vader, zijnde de referentiepersoon, wel overeenkomen in de e-taskara en het geboortecertificaat.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Zoals onder de rechtspleging toegelicht, heeft verweerder in casu geen nota ingediend, dermate dat de Raad er dus ook niet op kan antwoorden.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 28 oktober 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES